

MITT i LIVET

Västanfors Västervåla församlings tidning

nr 2/16

Alf har bra språköra

Milos vågade ge sig ut i livet

Ovan där...

Det som inte syns

Den välgörande tystnaden

Varje människa bär en historia...

Välkommen till sommarens nummer av församlingstidningen Mitt i livet. Här får du möjlighet att möta några fagerstabor som på olika sätt har anknytning till församlingens verksamhet. I artikeln härintill kan du läsa om Alf Carlsson som har oanade språkkunskaper och många upplevelser från sin tid på sjön. Milos Perovic är en ung man som kommit tillbaka till Fagersta efter några år utomlands. Terese berättar om sin uppväxt med en missbrukande mamma. Pirkko Heikkinen kom till Fagersta från Finland 1965. Idag är Pirkko en mycket aktiv och välkänd person i Fagersta. H.S från Libanon berättar om sina första år i Sverige. Jorma Koskinen älskar att flyga och att bara vara däruppe i luften.

Varje människa är unik och varje människa bär en unik historia. Det som en person har varit med om bidrar till att forma honom/henne till den person han/hon är. Både goda och dåliga erfarenheter bär vi med oss genom livet. Möten och relationer med andra människor lämnar spår i oss. Vissa saker vill vi kanske glömma och andra händelser vill vi försöka hålla fast vid så att de aldrig tar slut. Minnena kan ingen ta ifrån dig. Varje människa bär en historia.

Prästen Per-Arne Bengtsson delar med sig av några tankar kring den förstudie som han har gjort om flyktingsituationen i Fagersta. Läs också om den välgörande tystnaden som en retreat kan innebära. Ett par artiklar handlar om förskolan Linden som till hösten utökar så att fler barn får plats på förskolan.

Cecilia Kjellin Eriksson, redaktör

Alf har bra språköra

Alf Carlsson är en skärpt 73-åring med oanade språkkunskaper, som han gärna delar med sig av. Han är en trogen deltagare på internationellt kafé i Brukskyrkan och på språkkafé i Krylbo.

Många fagerstabor har säkert sett Alf på stan, när han går hem från affären eller är på väg till bussen. Han tar ofta bussen mot Avesta för att besöka 56´ans Café på Centralstationen i Krylbo. En gång i veckan ordnar de språkkafé och på söndagarna brukar Alf och en vän träffas där för att fika och prata en stund. Han sjunger också i Feel Good Kören och har fungerat som frivillig medarbetare på Röda korset i Avesta.

Är med på internationellt kafé

Alf brukar vara med på internationellt kafé i Brukskyrkan i Fagersta på fredageftermiddagarna, och där har han blivit bekant med flera av deltagarna som kommer från andra länder. Några av dem bor nära Alf på Hantverkarsvägen och när de möts ute hälsar de glatt på Alf, som gärna stannar och pratar en stund. Vid flera tillfällen har någon av de utländska grannarna erbjudit sig att hjälpa till att bära när de ser att Alf kommer med tunga matkassar. Det är sällan någon svensk som stannar och pratar eller erbjuder sig att hjälpa till. -Jag tycker det är roligt att kunna bidra till att invandrare kan lära sig svenska lite snabbare. Det är roligt att träffa dem ute på stan. Jag har till och med blivit hembjuden till några, berättar Alf.

Alf är född i Näverkärret i närheten av Kolsva och gick realskolan i Fagersta. Han flyttade tillbaka från Göteborg till Fagersta för 25 år sedan, och är numera pensionär.

Har alltid haft stort språkintresse

Språkintresset har Alf med sig sedan länge. Han gjorde värnplikten i flottan och jobbade i unga år som däckbesättning på lastbåtar i handelsflottan, och senare även som radiotelegrafist. Han studerade på Sjöbefälsskolan i Göteborg till radiotelegrafist. Under en period hade han vikariat för sin egen lärare i telegrafering på samma skola. Under 22 år arbetade han på kustradiostationen i Onsala mellan Varberg och Göteborg, och det var då intresset för språk tog fart på allvar. Göteborg radio förmedlade telegram och telefonsamtal till och från både svenska och utländska båtar. Stationen, som är nedlagd sedan 1994, hade en räckvidd över hela världen. Den hade gott rykte och nyttjades flitigt även av utländska båtar. -Vi hade mycket kontakt med utländska båtar, säger Alf, som talar både engelska, finska, ryska och spanska. Vi hade hand om sjöräddningen på västkusten också, berättar han.

Studerade på vuxengymnasiet

Ryska började han studera på egen hand genom Sven Vallmarks nybörjarkurs i bokform. Han läste sedan ryska på vuxengymnasiet, där han senare även läste finska och spanska. Han hade strålande betyg i alla språk och fick beröm för sitt uttal i ryska. Under en längre semesterperiod från handelsflottan gick Alf flygutbildning i Göteborg för privatflyg. Men det blev aldrig något certifikat, eftersom han fick lov att mönstra på en båt igen och senare blev han tvungen att välja mellan att ta flygcertifikat eller

att fortsätta studera på vuxengymnasiet, och då valde han fortsatta språkstudier.

Det är ingen tvekan om att Alf har språköra. Med glimten i ögat säger han ordet ”språköra” på finska. När Alfs mobil ringer hör jag att det låter som morse-sig-naler, och Alf bekräftar att det stämmer. Det är en liten rolig påminnelse om tiden som radiotelegrafist. Alf har många historier från sitt liv att berätta om. En speciell händelse är till exempel att han var adjungerad honorärkonsul* för en dag i Piréus i Grekland under juntatiden**.

Har ofta glädje av tidigare erfarenheter

Med handelsflottan gick Alf över hela världen, utom Australien, och han har fortfarande glädje av de erfarenheter han gjorde då. Bland annat har han på senare år blivit bekant med en man som arbetat i byggbranschen, och som har varit på många av de platser som Alf besökt. De har nu båda utbyte av varandras sällskap. När Alf träffar människor från andra delar av världen på internationellt kafé, kan han ofta relatera till platser i närheten eller andra gemensamma beröringspunkter.

**adjungerad honorärkonsul = tillfälligt heders-uppdrag utan lön från UD (Utrikesdepartementet)*

***Grekiska militärjuntan äsyftar en rad militärregeringar som styrde Grekland som en diktatur från 1967 till 1974.*

Text och foto: Cecilia Kjellin Eriksson

Milos vågade ge sig ut i livet

Milos Perovic är en 28-åring med stort mod och en stor portion framtidstro. För ett par år sedan kom han tillbaka till Fagersta, efter fem års studier och arbete i Italien. Just nu arbetar han på Olsboskolan under tiden som han söker jobb inom sitt gebit och tar avstamp inför framtiden.

Efter studenten jobbade Milos på Seco tools under ett och ett halvt år. Han sparade pengar för att kunna åka utomlands. Av en tillfällighet på en tidigare resa hade Milos fått kännedom om en privat högskola i Italien och dit skickade han en ansökan. Han blev varslad från Seco samtidigt som han blev intagen på skolan i Milano, där han studerade industrideign under tre år.

Milos berättar att han gav sig iväg till Italien utan kontakter därnere och utan att veta var han skulle bo. Italienska kunde han inte, men eftersom undervisningen var på engelska de första två åren, så hade han lite tid på sig att läsa in språket. Det tredje

och sista året gjorde Milos ett examensarbete för ett italienskt företag, där han senare fick jobb. -Det var inte förrän jag började jobba på ett företag i Italien som jag verkligen började kunna prata italienska, erkänner han.

Designar lyxbåtar

Industrideign kan handla om att utforma allt från möbler till brödrostar, och för Milos del är det exklusiva båtar som är intressant. Under de två år som han var anställd på det italienska företaget fick han vara med under hela processen när en lyxbåt byggdes.

Milos kände att han ville ha miljöombyte. Han trivdes i Italien men hade andra mål och ville prova något nytt, så han kom tillbaka till

Milos var konfirmand i Fagersta 2002 och upplevde konfirmandtiden som något positivt. Inför konfirmationen döptes han av prästen Li Lundberg vid en sjöstuga i sjön Saxen utanför Ludvika.

Foto: Privat

Milos arbetade under två år på ett italienskt företag med att designa lyxbåtar.

Foto: Privat

Sverige och Fagersta. Design är en tuff bransch och det är svårt att hitta såna jobb här, men Milos kan tänka sig att flytta till någon storstad, eller att byta bransch. -Mitt motto är att inte tänka för mycket, utan att bara göra, säger Milos, för om man börjar fundera så blir man tveksam och då vågar man inte.

Han tänker tillbaka på den gången när han skulle börja studera i Italien då allt kändes så osäkert, men blev väldigt bra. Att våga är något som han gärna vill uppmuntra ungdomar till. -Det bästa om man inte vet riktigt vad man vill göra efter skolan är att ta ett sabbatsår för att resa och få inspiration. Det gäller att våga

ge sig ut i livet, för man får så mycket tillbaka! Det löser sig, som i mitt fall när jag råkade höra talas om den där skolan. Den tid som jag pluggade i Italien var de bästa åren i mitt liv!

Tycker att han har haft tur

Han tänker att han hade tur som bodde i ett så bra land som Sverige, och att han fick jobb så att han kunde spara för att själv betala sin utbildning. Vänner kallar ibland Milos för "grabben med guldbyxorna", eftersom det har gått så bra för honom. Och Milos själv är övertygad om att situationen kommer att lösa sig till det bästa. -Jag är en kreativ person som är öppen för många möjligheter. Kreativitet handlar inte bara om

design, det kan vara så mycket mer. Det kan vara att komma på lösningar som inte nödvändigtvis berör ämnet design, inom den estetiska aspekten.

Milos är född i Split i Kroatien. Han kom tillsammans med sina föräldrar till Sverige 1993, då de flydde från kriget i Kroatien. Milos har goda minnen från Kroatien, trots att han var bara fem år när han flyttade därifrån. De bodde nära havet och gjorde ofta fina utflykter vid kusten, minns han.

Familjen har fortfarande en lägenhet i Split och Milos tillbringar någon vecka där varje sommar. Då passar han också på att hälsa på sin äldre bror, som stannade kvar i Kroatien med sin farmor, och som nu har en egen familj där.

Milos vid lutande tornet i Pisa.
Foto: Privat

Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson

Det som inte syns

Då Terese föddes på hösten 1988. Hon var resultatet av en kortvarig relation, som hennes mamma hade när hon lämnade Fagersta för att bo i Västerås. När Terese mamma fick veta att hon väntade barn blev hon mycket glad, men hon ville att Terese skulle växa upp i Fagersta och inte i Västerås. Pappan var inte lika övertygad om att flytta, han ville bo kvar. Detta ledde till separation och mamman tog Terese och återvände till hembygden.

Terese berättar att de bodde i en lägenhet och levde ett vanligt liv, med allt vad det innebär. Mamman hade inget körkort, men Terese minns att de cyklade dit de skulle och de hade det bra. Hon lekte mycket med andra barn, utomhus, när hon blev gammal nog.

I lågstadiet förstod hon

När Terese gick på lågstadiet förstod hon för första gången, att hennes liv inte var riktigt som de andra barnens. Framför allt betedde hennes mamma sig inte som de andra barnens föräldrar. Hennes mamma sov mycket, även dagtid. Nu i efterhand förstår hon varför mamman var så törstig jämt och drack stora mängder vatten. Terese mamma mådde psykiskt dåligt och tog psykofarmaka samtidigt som hon drack alkohol. Emellanåt fick

Terese bo hos sin moster, när mamman låg på psykvård. Terese tycker att det är konstigt att inte skolan märkte något. Hon hade ju alltid samma kläder på sig, kom försent och gissar själv att hon inte hade idrottskläder, matsäck och dylikt med sig, när det krävdes. Hon var livrädd att någon skulle märka något av hemsituationen, så hon försökte vara glad och sprallig, för att dölja det. Hon minns dock en händelse, då hon var hemma på grund av sjukdom, att hennes lärare kom hem med korv stroganoff och ris, för att hon skulle få något att äta. Hon sa till läraren att hon hade mat, men tog emot maten och åt den när läraren gått.

Ofta bråkigt hemma

När Terese gick på mellanstadiet träffade mamman en ny man. De drack mycket tillsammans och bråkade. Ibland bjöds det in till fest och Terese tyckte givetvis att det var mycket jobbigt. På kvällarna när Terese låg i sängen, hoppades hon att någon skulle komma och ta henne därifrån. Varje kväll kom mamman in och satte sig på sängkanten och bedyrade att allt skulle bli bra, så småningom.

Terese var inget tillbakadraget barn, tvärtom. Hon talade om för mamman vad hon tyckte om hennes drickande och kallade henne för en ”full

kärringjäväl” och ”alkiskärring”. Hon ville att mamman skulle förstå, vad hon höll på med. Aldrig någonsin berättade hon för någon, om hur hon hade det hemma, trots att hon hade många kompisar. Hon tog aldrig hem någon, av rädsla för vad som skulle möta dem. Att hitta mamman okontaktbar och sönderslagen blev vardag för Terese. Det hände att hon blev utelåst och stod och bankade på dörren och skrek, för att få liv i mamman som låg utslagen inne i lägenheten.

Mamman blev gravid

Vid 12 års ålder blev Terese mamma gravid, något som gjorde Terese mycket glad. Detta hindrade inte mamman från att fortsätta dricka och ta tabletter. Om Terese sa något till henne om det, hotade hon att göra abort. Mamman gömde öl och om Terese hittade den, sa hon att det bara var två streck på burken (folköl) och därmed ingen fara. Varje dag under graviditeten var mamman påverkad. Att få ett syskon förändrade inte situationen hemma nämnvärt. Tvärtom. Terese fick ta ännu större ansvar, nu också över den lilla. Vissa dagar när Terese kom hem från skolan, låg syskonet och skrek i spjäsängen, fortfarande med nattblöjan på. Mamman var okontaktbar. Terese gav babyn mat och tog hand om den tills mamman var kapabel att ta över ansvaret. Det hände fler än en gång att Terese la sig för att sova, i barnvagnen i trapphuset, när mamman inte öppnade dörren.

Hade inte egna saker

På grund av avsaknaden av saker, Terese fick ju aldrig varken kläder eller annat, började Terese att snatta. Det kunde vara kläder, smink och hårfärg. Om mamman frågade var sakerna kom ifrån, sa hon att hon lånat av kompisar och så var det bra med det. Hon snattade aldrig på hemorten, utan bara om hon var med kompisar på annan ort. En gång åkte hon fast, men när man försökte kontakta mamman,

svarade hon inte och det blev inget mer av det. I sjuan var Terese full för första gången. Hon och en kompis hade kommit över alkohol som de drack. Kompisens mamma kom på dem och blev ursinnig och ringde hem till Terese mamma. Inte heller denna gång svarade någon.

Anmälan till socialtjänsten

Terese berättar att en anmälan till socialtjänsten måste ha gjorts, för hon var på samtal där. Till en början försvarade hon mamman, men berättade sen i detalj hur situationen var hemma. Resultatet av det var att socialtjänsten med jämna mellanrum kom på förannonserade besök. Varje gång de dök upp var det ordning hemma och maten stod på bordet. En dag, när Terese var 14 år kom hennes pappa till Fagersta, för att hämta henne och ta henne till Västerås. Pappan hade en kvinna, en 1-årig son och bodde i villa. Det var jobbigt att lämna syskonet hemma, men hon hade inget val. Hon drömde om att få en egen lägenhet, där hon kunde bo med sitt syskon och ta hand om det. Hemma i Fagersta hade socialtjänsten ännu en gång fått in en anmälan och denna gång beslutat att omhänderta Terese syskon och familjehemsplacera det.

Flyttade till pappans familj

Terese trivdes med att ha en familj och var oftast hemma, till skillnad från i Fagersta där hon ständigt var ute och rände, för att slippa eländet hemma. Efter bara ett år i Västerås, berättade pappans sambo att hon och pappan skulle separera. Pappan hade mycket skulder och sambon hade tröttnat på den ekonomiska situationen. Terese valde då att flytta med ex-sambon och hennes son till en lägenhet och ex-sambon blev vårdnadshavare. I ett år bodde de tillsammans, innan ex-sambon träffade en ny man som hon ville leva ihop med.

Pappan tog nu över lägenheten och Terese bodde åter med sin pappa. Hon gick på gymnasiet och såg sällan till

pappan, som aldrig var hemma. Han visade inget intresse för henne, betalade inga räkningar eller köpte någon mat. När elen stängdes av, skickade Terese ett brev till socialtjänsten i Västerås, där hon berättade om hur hon hade det. Terese pappas före detta sambo hjälpte henne genom att prata med socialtjänsten, så att hon fick en egen lägenhet. Nu var Terese 17 år.

Syskonet bodde i familjehem

Ären gick och Terese syskon bodde kvar i familjehemmet, till en dag, när det beslutades att det skulle flytta tillbaka till mamman. Den här tiden har Terese inte någon koll på. Hon hade ju sitt liv i Västerås. Syskonet bodde med mamman i två års tid, innan en ny familjehemsplacering beslutades. Terese tycker att det är jobbigt när hon tänker på det. Vad hände syskonet, när det bodde med mamman?

Nu Idag bor Terese i en vacker villa i utkanten av stan. Hon har sambo och en son, som är 8 månader gammal. Villan är välskött och man möts av en välkomnande entré. Inne i huset ligger var sak på sin plats och här vilar ett lugn. Terese berättar att nu har hon det hon alltid velat ha, en familj.

Det finns ingen bitterhet, när Terese berättar om sin tuffa barndom. Hon är också noga med att poängtera att det aldrig saknades kärlek. Hon vet att hon var och fortfarande är hennes mammas allt. Det var tryggheten mamman inte kunde ge henne. Hon hade ju inte förmågan. Relationen dem emellan är lika stormig som när Terese var yngre. Det krävs inte mycket för att Terese blir uppretad av något mamman säger. Ibland ringer mamman och skriker, pratar osammanhängande och kommer med anklagelser. Då känner sig Terese liten igen, mår dåligt och är ledsen, men försöker släppa det efter ett tag. Flera gånger under åren, har mamman haft psykoser och vanföreställningar.

Mamman träffar barnbarnet

Några gånger har mamman kommit för att träffa sitt barnbarn. Terese vill, men bara för mammans skull, att mamman och sonen ska ha en relation. Hon berättar att hon aldrig skulle lämna mamman ensam med sonen. Terese pratar sällan med sin pappa. Hon vill ha mer kontakt, men tycker att det är pappans ansvar. Inte en gång under graviditeten med sonen, hörde pappan av sig. Aldrig heller frågar han om barnbarnet, de få gånger de pratar. Med pappans ex-sambo har Terese en bra relation. De hörs av lite då och då och ses, när de besöker varandras städer. Även med mostern har hon en bra relation.

– Utan henne skulle jag inte klarat mig! säger Terese. Jag är alltid välkommen dit. Det är min extrafamilj.

Mormor, som aldrig bött i Fagersta, men som Terese hälsade på under sommarloven, är den person i familjen som betyder mest för Terese. Hon har svårt med tillit och bortsett från sin sambo är mormodern den hon litar mest på. Den närmaste familjen har berättat för Terese, sen hon blivit vuxen, att de aldrig förstod hur illa det var ställt med mamman och situationen hemma.

Har kontakt med sitt syskon

Nu har Terese också bra kontakt med sitt syskon, som idag är tonåring. Syskonet är fortfarande familjehemsplacerad, men de sms:ar och träffas med jämna mellanrum. Terese egen familj är hennes trygghet. Avsaknaden av tillhörighet är borta. Sonen är viktigast och hon vill ge honom allt hon inte hade; stöttning, vägledning i livet, trygghet och så kärlek förstås. Han får henne att känna sig betydelsefull, något hon inte gjort tidigare. Varje kväll när hon lagt sonen, ser hon på honom och tänker: ”Om ändå alla barn fick somna i sin säng, så här tryggt”.

**Text och foto:
Johanna Fransson Helén**

Integration kräver mötesplatser

Prästen Per-Arne Bengtsson har under våren arbetat med en förstudie om flyktingsituationen i Fagersta. Studien är ett projekt som bekostats med EU-bidrag via Västerås stift.

Ett massivt arbete har gjorts för att försöka förstå hur situationen ser ut. I studien ger Per-Arne Bengtsson en redogörelse för flyktingsituationen i Fagersta idag. Han presenterar också tankar kring hur vi som kyrka kan arbeta med integration. Per-Arnes grundtanke är att rikta in sig på symbolhandlingar där människor möts i olika dimensioner.

-Integration handlar om faktiska möten mellan människor. Det är i mötet som vi blir någon i relation till andra. När flyktingar kommer till Sverige är allt inriktat på att de ska lära sig det svenska språket. De är i underläge eftersom de inte kan språket, men de måste också få känna att de har något att ge oss, säger Per-Arne.

Från ofrivilligt till frivilligt

Han menar att den situation som uppstått för den som kommer till Sverige som flykting är ofrivillig. Vi som tar emot dessa människor har också hamnat i den situationen ofrivilligt. För att integration ska bli möjlig gäller det att finna vägar från ofrivillighet till frivillighet. Grunden är att vi kan bygga ett samhälle tillsammans. Vi vill inte ha en situation där några producerar och andra konsumerar. Det är ovärderligt att människor till exempel ska leva på bidrag, menar han.

-Om vi inte arbetar aktivt med brobyggande åtgärder kommer förutsättningarna för rasism att växa sig starka, skriver Per-Arne i sin slutsats.

Gemensamma mötesplatser

Fem viktiga mötesplatser ser Per-Arne där man kan ordna aktiviteter som är gemensamma för infödda och nya svenskar. Den första mötesplatsen handlar om mat och matkulturer. Den andra är odling, som även medför kulturella värden. Seder och bruk är den tredje mötesplatsen. Den fjärde handlar om tro och tradition, där religionsmöten ingår. Den femte mötesplatsen innebär utbildning för ökad förståelse och främjande av en humanistisk hållning och livssyn.

Diskussion om insatser

Utifrån de fakta och tankar som presenteras i studien kommer anställda och förtroendevalda i församlingen att diskutera vilka konkreta insatser som ska göras i församlingens regi.

Västanfors Västervåla församling har också sökt EU-bidrag för en uppföljande studie med inriktning på en flyktings inre resa.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

Per-Arne Bengtsson har arbetat med förstudien "Flykting i Fagersta"

Faktaruta

- 2014 bestod Fagerstas befolkning av 24% utlandsfödda
- Förskolan i norra delen av stan har 94% icke svensktalande barn
- 76% av eleverna på Alfaskolan är utlandsfödda. De kommer från 20 olika länder och arabiska är det vanligaste modersmålet.
- Fagersta har ca 600 asylsökande plus 100 ensamkommande flyktingbarn.
- Prognosen är att Fagersta ska ta emot ytterligare 66 ensamkommande barn under 2016.
- Varje asylsökande får (utöver mat och husrum) en ersättning på 21 kr/dag som ska räcka till privata utgifter.

Siffrorna gäller för 2014. Vi väntar fortfarande på siffror för 2015.

Källa: Per-Arne Bengtssons förstudie "Flykting i Fagersta".

Pirkko Heikkinen kommer från Finland och är bosatt i Fagersta sedan 1965.

-Jag glömmer aldrig lördagen den 13 augusti 1965 då jag kom till Fagersta. Maken hade flyttat några veckor tidigare, eftersom han hade fått arbete på Bruket som man sa då.

Kunde inte svenska

Pirkko var 23 år och höggravid, och kunde inte ett ord svenska. Hon födde sitt första barn på BB i Fagersta. Hon minns speciellt hur hungrig hon var efter förlossningen. Hon längtade efter en knäckebrödssmörgås men kunde inte göra sig förstådd. Hon löste det problemet när hon kom in på sin sal.

-Jag lyssnade och försökte härma vad de andra mammorna sa och på så vis fick jag mina knäckebrödssmörgåsar och hjälp med andra saker, berättar hon.

Folkets hus är Pirkkos andra hem

Pirkko Heikkinen brukar sälja biobiljetter i Folkets hus.

Först när hon började på Bruket som slipare fick hon läsa svenska i två veckor. Pirkko arbetade inom Bruket i nio år.

Hade egen kiosk

Egen firma i form av kioskverksamhet hade hon mellan 1987 och 2002 på busstationen i Fagersta. Tyvärr var hon tvungen att sluta på grund av att busstationen såldes till affärskedjan Lidl.

-Det var sorgligt för det var så roligt med alla kundkontakter, säger Pirkko. Hon fick arbete som kassörskas på Lidl där hon arbetade tills hon var 68 år.

Pirkko är trots sina 74 år en mycket aktiv person med många järn i elden. Hon är ordförande i föreningen Folkets hus och förbereder föreningens bokföring. Hon har också hand om försäljning av biobiljetter.

-Folkets hus är som ett andra hem för mig, säger Pirkko med värme i rösten.

Folkets hus hyr ut lokaler till företag och föreningar, och Pirkko är med och ser till att allt fungerar. Samarbetet med övrig personal är mycket god.

-Jag trivs mycket bra med mitt arbete här, säger Pirkko med glimten i ögat.

Sitter i kommunfullmäktige

Pirkko sitter också med i kommunfullmäktige som representant för vänsterpartiet. Hon hjälper till med att baka och ordna med förtäring med mera vid medlemsmöten. På sin fritid ägnar hon sig gärna åt att pyssla hemma. Hon tycker också om att arbeta i trädgården och att vara med sin familj. Pirkko har inga hälsoproblem utan ser ljus på framtiden.

**Text och foto:
Gun Gustavsson**

Foto: Staffan Riddersporre

Foto: Jorma Koskinen/Håkan Svensson

Jorma Koskinen och Håkan Svensson flög över Lindgården på förmiddagen den 16 mars 2013, då släckningsarbetet fortfarande pågick efter branden som startat tidigare under natten.

Foto: Jorma Koskinen/Håkan Svensson

Den 13 juli 2015 var Lindgården renoverad efter branden, och vädertältet var nedtaget. Byggarackerna var kvar och modulerna med skolmatsal stod fortfarande kvar på den övre parkeringen.

KJorma Koskinen älskar att flyga och har nästan "alltid" varit fascinerad av flyg och allt som är runtomkring. Genom en moster som jobbade på Secoroc kom han i 15-årsåldern i kontakt med Altti Myyryläinen som var hennes chef och han tog med Jorma till Bålsjöfältet strax utanför Kärrgruvan. Sen var han fast. 1978 när han var 18 år tog han certifikat för segelflyg och sex år senare, 1984 tog han certifikat för motorflyg. Att flygning är något som smittar av sig visar sig inte minst av att Jormas 16-åriga son håller på att ta certifikat för segelflyg.

Har slutat med modellflygplan

Idag flyger Jorma nästan bara motorplan men vid enstaka tillfällen flyger han även klubbens motorseglare. Han har även testat modellflygplan några gånger men när han kände att han blev fast i "tiosekundersklubben", dvs planet störtar efter 10 sekunder, la han av. -Det är, förklarar han, den stora fördelen med att flyga ett storplan, vare sig det är segel eller motor. Skulle det bli problem och man inte vet riktigt hur man ska göra så är det bara att släppa spakarna så rätar planet upp sig helt automatiskt.

Måste hålla koll i luften

Behöver man rapportera flygning eller rutt i förväg, undrar jag? Det behöver man inte, berättar han, men självklart måste man ha koll på omgivningen när man flyger. Dock är det inte så fullt med plan där uppe som man kanske tror. Han berättar att under sina 30 år som flygare har han bara mött plan, alltså plan som varit på väg mot honom, max 20 gånger. I

luften såväl som på marken är det högerregeln som gäller så det är bara att väja undan då.

Hälsokontroller krävs

När det gäller kontroll av den egna hälsan gäller andra regler än för bilförare som inte behöver göra hälsokontroller över huvud taget. Upp till 40 år är det kontroll var femte år. Mellan 40 och 50 år är det vartannat år. Efter 50 så är det varje år. Vad kollar man då, undrar jag?

- Man kollar synen, tar EKG och även urinprov. Detta för att se om man har diabetes under utveckling, något som i sin tur kan påverka synen. Sen är det så, fortsätter Jorma, att man inte får vara för kort och/eller osmidig. Detta för att man vid ett eventuellt tillbud snabbt måste kunna ta sig ur planet.

Jorma berättar vidare med ett skratt, att en viss spelman från Orsa, ofta med på TV, har haft lite problem med att få flyga på grund av detta...

Det motorplan som Jorma och de övriga i klubben flyger är en Piper Cherokee. Planet har en 4-cylindrig motor på hela 5,9 liter som ger 180 hästkrafter. Den motorstyrkan i förhållande till cylindervolymen gör att det blir ett helt underbart ljud från motorn. Planet är från 1963 och i väldigt bra skick, vilket tyder på god omvårdnad. Förutom piloten finns det plats för tre passagerare.

Fotograferade branden på Lindgården

För drygt tre år sen, närmare bestämt i mars 2013, hörde Jorma på radion en morgon att Lindgården brann. Han skyndade

sig till flygfältet och planet var ledigt så han gjorde en uppstigning till Fagersta tillsammans med Håkan Svensson. De tog några bilder av branden från ovan. Klockan var då ca 11 så det brann inte så intensivt längre.

Tills sist frågar jag Jorma vad som är det roligaste med att flyga om man måste säga bara en sak. Han är tyst en liten stund och funderar men säger sen med bara fyra ord det som egentligen säger allt om flygning: - Att bara vara däruppe!

Fakta om Norbergs flygklubb

- Norbergs flygklubb bildades 1966 med namnet Falken men modellsektionen fanns redan 1950 med namnet Örnen.
- Klubben består idag av 3 sektioner: Motor, segel och modellflyg. Den sistnämnda har flest aktiva medlemmar.
- Klubben har 2 st flygplan: Ett motorplan, Piper Cherokee och en motorseglare, Scheibe SF25C
- 1966 tas det första segelflygcertifikatet i klubben.
- 1970 får flygklubben klartecken från Luftfartsverket att bygga en landningsbana på gråbergssdammen i Kärrgruvan.
- 1971 firar klubben 5-årsjubileum i Fagersta Folkets Hus med bl a Bo Parnevik.
- 1972 blir landningsbanan asfalterad.

Staffan Riddersporre

Den välgörande tystnaden

Foto: Magnus Aronson

Vad finns det för värde i att vara tyst tillsammans med andra människor? I dagens stressade samhälle då allt snurrar fortare och fortare, och vi ständigt matas med en mängd information, behöver vi än mer ta vara på de tillfällen då vi kan slappna av och bara vara. Det låter enkelt, men kan vara svårt för många människor. Vi är så vana vid att alltid prestera, vara aktiva och produktiva. Det finns oftast inget utrymme för att bara vara tyst och stilla. Det är inget värt i en tid då vi ska synas, höras och ta plats på olika sätt. Men att då och då dra sig tillbaka, som ordet retreat betyder, kan vara oerhört välgörande för den moderna nutidsmänniskan.

Dels slappnar musklerna av, du sover bättre, får mer energi o.s.v. Men det händer också något med oss på insidan när vi stillar oss och blir tysta. Vi börjar lyssna inåt, blir mer uppmärksamma på vad vi tänker, känner, hur vi mår helt enkelt. På det andliga planet händer det dessutom något mer. Du börjar försiktigt kunna urskilja den röst som talar till dig i det tysta, din inre röst som ständigt kommunicerar med dig, fast du kanske har för mycket brus omkring dig så att den är svår att urskilja. Att vara tyst tillsammans med andra, skapar också ytterligare en dimension i vad begreppet gemenskap kan innebära.

”Retreat är att dra sig tillbaka för att finna vila, inre samling och orientering i den livssituation man befinner sig i”, sade Per Mases, som under sitt liv förestod retreatgården Berget i Rättvik.

Vid flera tillfällen i Västanfors Västervåla församling har vi erbjudit så kallade miniretreater, d.v.s. några timmars tystnad tillsammans med andra människor, oftast under en eftermiddag. Dagen har börjat med en introduktion och genomgång av retreatens upplägg. Vi har haft en enkel måltid eller fika uppdukat i kyrkan. Det finns andlig litteratur att läsa för den som vill få lite inspiration, möjlighet att måla eller teckna, samt skriva ner böner/tankar. Det är möjligt att gå ut och ta en promenad. När vi har varit flera ledare, har den som önskat också kunnat boka tid för enskilt samtal. Oftast har vi avslappnande, stilla musik i högtalarna, ibland har någon musiker varit med och spelat meditativ musik en stund på orgeln och vissa tider är det helt tyst. Allt detta sker med respekt för varandras tystnad, både inomhus och utomhus. Dagen har avslutats med en enkel andakt eller mässa.

Att på detta sätt prova på hur det är att vara i tystnad tillsammans med andra människor under några timmar, är en utmärkt övning för den som aldrig har varit på en längre retreat men vill prova hur det är. Det mest slående för de allra flesta är att de ofta när de kommer är lite oroliga för att det känns långt med fyra timmars tystnad, men sedan när vi är klara säger samtliga att tiden gått så fort. Precis i början, kan det vara lite oroligt en stund, innan alla hittar sin väg in i tystnaden. Men efter en stund lägger sig ett behagligt lugn över kyrkorummet och det är sedan lite smått motvilligt som man lämnar

stillheten för att gå ut i vardagen igen.

Vid något enstaka tillfälle kan det vara någon person som inte mår så bra av att gå in i tystnad med sig själv. Det kan ha flera orsaker. Antingen är man helt enkelt ovan vid att vara tyst tillsammans med andra och det väcker obehag på något sätt. Människor som alltid har mycket folk omkring sig, är vana vid att ständigt ha radio och TV på i hemmet, kan bli oroliga av att uppleva tystnaden för länge, speciellt i början. Har man mycket känslomässigt bagage med sig, d.v.s. obearbetade känslor, trauman eller andra svåra upplevelser, kan det också upplevas som för svårt att vara tyst för länge med sina egna tankar och känslor. Och för en del passar det helt enkelt inte att vara på retreat. Vi är olika som individer och har olika behov. Det bör vi respektera. Känner man att man inte klarar av att stanna på retreaten är det förstås alltid möjligt att avbryta.

För de som känner sig hemma i tystnaden och vill prova mer, är det oerhört välgörande att åka på en längre retreat, två till tre dagar, på en retreatgård. Oftast är de upplagda så att man kommer fredag eftermiddag. Man installerar sig på sitt rum, får en gemensam introduktion i hur retreaten är upplagd. Man äter en måltid tillsammans, har en andakt, mässa, bibelbetraktelse eller meditation, lite beroende på hur gården arbetar. Efter detta går man in i tystnad på kvällen och den bryts inte förrän söndag lunch eller eftermiddag, beroende på hur lång retreaten är. Det är oftast en präst

eller diakon som leder retreaten, tillsammans med andra och det brukar då oftast finnas utrymme för enskilda samtal, för den som önskar.

Retreatdagarna är ofta upplagda på likartat sätt med morgonbön, meditation, middagsbön, meditation, aftonbön, varvat med måltider. Man kommer snabbt in i en avkopplande rytm och det är naturligtvis frivilligt vad man väljer att delta i under retreaten. Att äta en måltid tillsammans med andra under tystnad, kan till en början kännas lite besvärande och obekvämt. Det är för att vi är så vana vid att vi ska konversera och hålla igång ett samtal. Men efter en tid är det vilsamt att få lov att släppa taget om det kravet och det uppstår en lugn och avkopplande stämning, även under måltiderna.

Per Mases har tillsammans med Eva Sköndahl skrivit boken *Den inre trädgården Öppen mot himlen*. I boken ges en vacker bild av människans inre trädgård:

”Långt inne i sin personlighets centrum har människan en inre trädgård som behöver god jord, ljus och vatten, vård och skydd. Den behöver öppna sig uppåt, mot det som ger näring, och sluta sig utåt, mot allt som förstör och förvillar. Respekten för min egen inre trädgård lär mig att ha vördnad för andras trädgårdar och för högheten och värdigheten i att vara människa. Vi öppnar oss för himlen – i retreaten, och varje gång vi uppsöker stillheten och tystnaden. Och en bön som ger vår inre trädgård dess friska atmosfär är denna: Fyll mitt hjärta med din kärlek. Då är trädgården öppen mot himlen.”

Ulla Karlsson, präst

Förskolan Linden öppnar fler avdelningar

Förskolan Linden utökar med ytterligare två avdelningar under hösten 2016. Personal rekryteras och kyrkorådet har beslutat att hyra paviljonger som ställs upp på Lindens gård.

Förskolan Linden är en friförskola som drivs av Västanfors Västervåla församling. Förskolan har idag två avdelningar och öppnar till hösten ytterligare två avdelningar. Just nu står många barn i Fagersta i kö till förskoleplats. -När efterfrågan på förskoleplatser ökar måste vi försöka tillgodose de önskemål och behov som finns. Kyrkans uppgift är att bistå så många som möjligt, och om efterfrågan ökar så måste vi tillsätta resurser, säger kyrkoherde Henrik Rydberg.

Kyrkoherden förklarar vidare varför församlingen väljer att utöka förskoleverksamheten.

-Den kristna ideologin tillåter oss inte att vända oss till enbart en liten exklusiv skara. Vi är till för församlingsborna, och det är efterfrågan som styr. Vad vill folk ha hjälp med? Just nu är det brist på platser i förskola och skola och då är det vår skyldighet att tillgodose det. Så länge vi som församling kan driva den här verksamheten med bra kvalitet, så fortsätter vi, säger han.

Fotomontage. Så ser det ut när paviljongerna kommer på plats. Bilden visar paviljongernas placering på gården, men de har ett annat utförande.

Projektering och montering

Under sommaren sker markberedning och paviljongerna monteras under september månad. Sedan ska de nya lokalerna möbleras och ställas i ordning. -De paviljonger som vi hyr av företaget Expandia är anpassade för förskoleverksamhet och har ljusa och trevliga rum, säger Jonas Högberg, fastighetsansvarig i församlingen.

Förskolechef Karin Norgren har utökat personalstyrkan och ser fram emot inskolningen av de nya förskolebarnen, som börjar i oktober.

-Äntligen blir utökningen av förskolan av. Vi har arbetat med frågan länge och nu känns det roligt att våra tankar blir verklighet. Vi möter det söktryck som finns på Linden, och jag kan se fördelar för både barn och personal.

Fakta om Linden

Förskolan Linden arbetar aktivt med tematiskt arbete och NTA (Naturvetenskap och teknik för alla). Matematik, teknik, natur, språk, sång, musik, rörelse/dans, drama och bild är verktyg som används i det dagliga arbetet med barnen.

Läs mer om Linden på hemsidan www.lindgardsskolan.se

Ställ ditt barn i kö

Gör en ansökan på hemsidan eller kontakta förskolans administratör Anna-Lena Karlström tel 0223-434 49, mejl: anna-lena.karlstrom@svenskakyrkan.se

Foto sid 15 och text:
Cecilia Kjellin Eriksson

Trivselskväll på förskolans dag

Förskolan Linden firade förskolans dag den 19 maj med trivselskväll för barn, föräldrar och personal.

Personalen serverade korv med bröd och föräldrarna fixade med barnens hjälp olika praktiska göromål på Lindens gård. Några rensade ogräs och andra fyllde på sand i sandlådan. En diskbänk monterades, som barnen kan använda för utelek. Fikakorg hade var och en med sig så när det var dags för en liten paus i arbetet blev det picknick i gräset.

Barnen uppskattar aktiviteten

Mikael Storm har två barn på förskolan och han gillar föräldrakvällarna.

-Det är jättekul och barnen uppskattar det mycket. Det är ett bra tillfälle att träffa de andra föräldrarna som har barn på samma förskola. Det blir en bra gemenskap, säger han.

Johanna Lundberg tycker också att det är bra med trivselskväll: -Det är trevligt, bara vädret är okej. Barnen tycker det är roligt att visa sin förskola. Just nu visar mitt barn sin storebror runt på gården.

Lindens frukosttomat

På baksidan fanns tomatplanter till salu. I stället för att slänga tomatrester så har barnen lagt tomatskivor i jord och en ny planta har börjat växa. Som kruka fungerar tomma sönderklippta mjölk- och filtetror alldeles utmärkt. -Vi jobbar mycket med att ta tillvara saker istället för att kasta, berättar förskollärare Åsa Perlefelt.

De första två åren var jättejobbiga!

H.S kom till Sverige från Libanon för 16 år sedan. Genom bekanta träffade hon sin libanesiske man, som redan bodde i Sverige, när han var på besök i Libanon. De blev förälskade och bestämde sig för att gifta sig. Nio månader efter giftermålet var de nödvändiga dokumenten klara och H.S kunde flytta till sin make i Fagersta. I början var det jobbigt, berättar H.S, eftersom allt var annorlunda och hon inte kunde språket.

-De första två åren var jag ledsen och ville flytta tillbaka, berättar H.S. Allt var nytt. Jag kunde inte språket, och eftersom min man jobbade treskift var det ibland svårt när jag skulle handla. Jag kunde inte läsa på skyltar och visste inte vad olika varor hette på svenska. Jag fattade ingenting!

Allt var annorlunda

Hon kom till Sverige i maj månad, och tyckte att det var kallt här, för hon var ju van vid Libanons varma klimat och att människor rörde sig ute på stan. I Fagersta stängde affärerna klockan sex och det var folktomt på stan på kvällarna. Till och med byggnaderna var annorlunda mot i Libanon.

Sökte skola och arbete

H.S sökte sig själv till skolan för att få hjälp att lära sig svenska. Det var inte så många elever i klassen och ingen annan pratade arabiska. Under några år varvade hon studier och föräldraledighet. Senare kontaktade hon Arbetsförmedlingen för att söka arbete, för det räckte inte med en inkomst för en familj med småbarn. Efter fyra år i Sverige fick H.S en praktikplats på Röda korsets second hand-butik, och efter åtta månaders praktik inom äldreomsorgen fick hon anställning på Fagersta kommun. Idag arbetar H.S på Samhall. Hon berättar att hon kämpade och jobbade i ett och ett halvt år utan semester den första tiden på Samhall. Även maken, som kom till Sverige för 31 år sedan, har kämpat sig fram på egen hand.

Foto: Ture Westberg, Nordic Photos

Pratar arabiska med barnen

De tre barnen är födda i Sverige och trivs bra här. De är tvåspråkiga, eftersom de har undervisning på svenska i skolan, men H.S och hennes man pratar bara arabiska med barnen hemma. Barnen har även arabiska som modersmålsundervisning i skolan. Föräldrarna vill att barnen ska behärska det arabiska språket så att de kan prata med sina släktingar i Libanon och Dubai. H.S försöker åka och hälsa på familjen i Libanon en gång om året, och ibland följer även barnen med.

Finns mer resurser idag

H.S menar att det finns mer resurser för invandrare idag. Nu finns till exempel anställda på Arbetsförmedlingen som talar flera språk och utbudet av språkkurser är större. Det finns mer språkresurser på skolor och förskolor, och det är lättare att få en praktikplats. Nu finns till och med affärer med arabiska livsmedel i Fagersta.

En del kvinnor som kommer från andra kulturer känner sig obekväma med att arbeta utanför hemmet. I Libanon är det inte vanligt att kvinnan jobbar. -En del kvinnor är vana vid att vara hemmafru och skäms för att jobba, berättar H.S, som tycker att man måste göra nåt för att få pengar, till exempel gå i skola, jobba eller ha praktik. -Det ska vara rättvist. Man måste försöka och kämpa själv, och följa de regler som finns i Sverige, tycker hon.

Cecilia Kjellin Eriksson

Fråga juristen

Foto: Cecilia Kjellin Eriksson

Vanliga frågor kring bouppteckning

Vanliga frågor som ofta uppkommer i samband med att en person har avlidit handlar om vad man får göra. Kan jag betala räkningarna? Får jag sälja bilen, möblerna och huset? Kort kan man säga att det bästa är att invänta bouppteckningen. I vissa fall måste man göra det, exempelvis vid fastighetsförsäljning. Dessutom krävs det alltid att alla dödsbodelägare (arvtagare) är överens. Ibland vet man inte vilka alla arvtagare är, utan måste då göra en släktutredning. Vad gäller betalning av räkningar så kan dessa betalas om man är säker på att dödsboets samtliga skulder kan betalas. Om man är osäker måste man vänta tills bouppteckningen är registrerad. Det är då bra om man kontaktar företagen som skickat räkningarna för att slippa påminnelser och risken att de går vidare till inkasso.

Inom tre månader från dödsfallet ska man ha en bouppteckningsförrättning. Till denna ska dödsbodelägare och efterarvingar kallas. Här finns det krav att denna kallelse ska göras senast två veckor innan förrättningen om dödsbodelägarna bor i Sverige, och fyra veckor innan om någon bor utomlands. Det finns inget krav på att man måste närvara, däremot ska alla få möjligheten att komma om de vill. I bouppteckningen antecknas alla dödsbodelägare och efterarvingar, likaså om det finns

testamente efter den avlidne samt andra handlingar av betydelse såsom äktenskapsförord och gåvobrev. Sedan ska den avlidnes tillgångar och skulder noteras med utgångspunkten i marknadsvärdet på dödsdagen. Om den avlidne var gift, ska den efterlevande makens tillgångar och skulder också antecknas. Detta gör man eftersom en bodelning ska göras mellan den avlidne och den efterlevande maken.

Bouppteckningen skickas sedan till Skatteverket för registrering. När den är registrerad så är bouppteckningen en legitimationshandling för dödsboet, dvs den visar vilka personer som bestämmer i dödsboet. Bouppteckningen ligger också till grund för det kommande arvskiftet, fördelningen av dödsboets kvarlåtenskap. I nästa nummer av tidningen Mitt i livet kommer jag att berätta mer om arvskiftet.

Kyrkans Allmänna Juridiska Byrå hjälper till med att upprätta bouppteckning och arvskifte.

Ida Jansson, jurist

Kyrkans Allmänna Juridiska Byrå, tel 0223-434 76

Läs mer på hemsidan:

www.kyrkansbegravningsbyra.se

BRUKSKYRKANS KAFÉ

Njut av kaffe eller glass på uteserveringen i Vilhelminaparken

Öppettider

Vardagar kl 10–16
Lördagar kl 10–16

Dagens lunch

serveras för 65 kr på vardagar kl 11.30–13. (ej v 29–31)

Hembakat bröd

Vi bakar vårt fikabröd själva. Välkommen! Vi finns på Västmannavägen 10.

Matfestival

med mat från många länder

Fagerstaborna är numera en blandning av människor från 100 olika nationer. Vilken rikedom med olika språk och traditioner! Vi vill träffas och bjuda på det som är vår tradition; matkulturer, sång och musik.

Vi gör en mångkulturell fest tillsammans på Järntorget i Fagersta lördagen den 27 augusti kl 11–15

Vill du vara med? Laga mat från ditt land och sälja den på marknaden. Boka in dig på ett marknadsstånd eller en aktivitet. Det kostar inget att vara med och inkomsterna får du behålla själv. Många aktörer står bakom projektet och fler ansluter sig.

Ring Curt Edwertz för bokning och mer information tel 073 – 098 71 77

Sommarens gudstjänster

Söndag 19/6 kl 14 Bygudstjänst i Odensnäs trädgård/veranda. Kaffe serveras.

Lördag 25/6 Midsommardagen kl 11 Gudstjänst vid Västervåla Hembygdsgård. Medtag kaffekorg.

Söndag 26/6 kl 19 Konsert i Västanfors kyrka med Maria Hulthén och Lars Hjertner som framför tonsatta dikter av Rune Lindström.

Söndag 3/7 kl 14 Bygudstjänst i Åvestbogården. Musik med Åvestbokvartetten. Kaffe serveras.

Söndag 3/7 kl 18 Gudstjänst med poesi i Dunshammar (vid blästerugnarna). Ta med kaffekorg och gärna egna favoritdikter.

Söndag 17/7 Hembygdens dag kl 11 Gudstjänst i Västervåla kyrka. Kaffe serveras på Hembygdsgården.

Söndag 31/7 kl 10 Vandringsgudstjänst i Skulpturparken i Ängelsberg. Ta med kaffe o nåt att sitta på.

Lördag 13/8 Återvändaredagen kl 11 Gudstjänst på Västanfors hembygdsgård.

Söndag 14/8 Engelsbergsdagen kl 13 Gudstjänst i hyttan, Engelsbergs bruk.

Söndag 21/8 kl 11 Bygudstjänst i Djupnäs med kyrkkaffe.

Söndag 28/8 kl 11 Gudstjänst på Lindgårdens uteplats.

I Brukskyrkan firas gudstjänst kl 15 följande söndagar under sommaren: 26/6, 10/7, 24/7, 7/8 och den 21/8. Mer information om gudstjänster finns i predikaturen i Fagersta-Posten och på församlingens hemsida www.svenskakyrkan.se/vastanfors

Hemkunskap i Sockenstugan

Sockenstugan i Västanfors anpassas invändigt för att kunna användas till hemkunskapsundervisning för Lindgårdsskolans elever i år 6–9. Tidigare har skolan hyrt hemkunskapslokaler av Fagersta kommun, men till hösten är det inte längre möjligt. Församlingen tog över Sockenstugan från kommunen för något år sedan och har nu funnit ett lämpligt användningsområde för byggnaden.

Lindgårdsskolans högstadium utökar

Nästa läsår utökar Lindgårdsskolans högstadium med ytterligare en klass i år 7.

Idag har Lindgårdsskolan en klass i varje årskurs från förskoleklass till och med år 9. Till hösten utökas alltså högstadiet med ytterligare en klass i år 7. Högstadiets elever har undervisning i Lindgårdsskolans lokaler på Sturevägen 11. Alla elever i år 7–9 äter lunch i Brukskyrkan, och kommer till viss del att använda sig av lokalerna där.

Läs mer om Lindgårdsskolan på hemsidan www.lindgardsskolan.se

Bygger ny sporthall

Västanfors Västervåla församling planerar att bygga en sporthall i anslutning till Lindgårdsskolans övriga byggnader på Kyrkvägen. Det blir allt svårare för Lindgårdsskolan att kunna hyra in sig i kommunens hallar för idrottsundervisning, eftersom de är så gott som fullbelagda. Därför bygger församlingen en ny fullstor idrottshall, som även kan hyras ut på kvällar och helger. Förhoppningen är att sporthallen ska vara klar till hösten 2017.

77,8 miljoner under insamlingarna

Resultatet för Svenska kyrkans fasteinsamling landar på hela 32,5 miljoner kronor. Drygt 44 500 kronor samlades in i Västanfors Västervåla församling. Fastekampanjen 2016 fokuserade på allas rätt till mat. Sammantaget med julkampanjen har Svensk kyrkans två stora insamlingskampanjer bidragit med 77,8 miljoner kronor till Svenska kyrkans internationella arbete. –Det är helt fantastiskt, säger Gunilla Hallonsten, internationell chef på Svenska kyrkan.

Läs mer på www.svenskakyrkan.se/internationelltarbete

Fler hjärtstartare

Hjärtstartare finns nu på Lindgården och i Brukskyrkan. Ytterligare två hjärtstartare har köpts in till församlingen och ska monteras i kyrkorna i Västanfors och Västervåla.

Höstens nummer

av församlingstidningen Mitt i livet kommer ut den 30 oktober.

MITT I LIVET

Ansvarig utgivare: Henrik Rydberg, tel 434 10. **Redaktör:** Cecilia Kjellin Eriksson, tel 434 06. **Tryck:** PRIMATryck, Hallstammar. **Omslagsfoto:** Magnus Aronson. Redaktören svarar för osignerat material.

WWW.SVENSKAKYRKAN.SE/VASTANFORS

Svenska kyrkan
VÄSTANFORS VÄSTERVÅLA

Musik i Sommarkväll

- 7 juni** Kyrkokören
- 14 juni** Vokalensemblen Gränslösa
- 21 juni** Björn Jansson - tenorsaxofon
Harri Ihanus - gitarr
Svante Söderqvist - bas
- 28 juni** Quilty (irländsk folkmusik)
- 5 juli** Rollin´Phones
- 12 juli** Treitlerkvartetten
- 19 juli** Carin Lundin - sång
Filip Augustson - bas
Kjell Fernström - piano
- 26 juli** Bergslagens kammarsymfoniker
dirigent: Glenn Mossop
- 2 augusti** Grethe Rottböll -mezzosopran
Martin Nordström - gitarr o sång
Håkan Sund - piano

Foto: Lennart Wallnor

Läs mer på hemsidan: www.svenskakyrkan.se/vastanfors

Västervåla kyrka tisdagar kl 19